

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΝΕΛΗΦΘΗ

«**Ο** Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοὺς». Πῶς εἶναι ὅμως δυνατόν νὰ ἀνεβεῖ ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου δὲν ἀπουσίασε ποτέ, ἀφοῦ κατέβηκε στὸν κόσμον χωρὶς νὰ κενώσει τοὺς οὐρανοὺς ἀπὸ τὸν ἑαυτό του; Ὁ ἴδιος λέγει ὅτι βρῖσκεται ταυτόχρονα καὶ στὰ δύο. «*Ο οὐρανός μοι θρόνος, ἡ δὲ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου*» (Ἠσ. 66, 1. Ματθ. 5, 34-35). Ὁ σοφὸς Σολομῶν αἰσθάνεται πολὺ μικρὸ γιὰ τὸν Θεὸ τὸν ναὸ πού κατασκεύασε, ἂν καὶ ἦταν μεγαλοπρεπέστατος γιὰ τὰ ἀνθρώπινα μέτρα. «*Ο οὐρανὸς καὶ ὁ οὐρανὸς τοῦ οὐρανοῦ οὐκ ἀρκέσουσί σοι*» (Γ' Βασ. 8, 27).

Ὁ Θεὸς εἶναι ἀπερίγραπτος καὶ ἀπερίοριστος, αὐτὸς πού ἐφτιαξε «*τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς*» (Πράξ. 4, 24). «*Οὐρανοῦ καὶ γῆς Κύριος ὑπάρχων*» ὁ Θεός, ὑπέρκειται ὅλου τοῦ κόσμου. Εἶναι «*πλήρης πᾶσα ἡ γῆ τῆς δόξης αὐτοῦ*», ὅπως ψάλλουν τὰ Σεραφίμ στὸ ὄραμα τοῦ Ἡσαΐα (Ἠσ. 6, 3). Δὲν περιέχεται πουθενά, ἀλλὰ ἀντιθέτως περιέχει τὸ πᾶν στὴν παλάμη του. Εἶναι «*ὁ δρακί τὴν πᾶσαν ἔχων κτίσιν*», κατὰ τὴ λυρικότατη ἔκφραση τοῦ μελωδοῦ.

Ὁ ποιητὴς τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου εἶναι ἀκριβέστατος μέσα στὴ λακωνικότητά του: «*Ὀλος ἦν ἐν τοῖς κάτω, καὶ τῶν ἄνω οὐδόλως ἀπὴν ὁ ἀπερίγραπτος Λόγος*». Ὁλόκληρος ἦταν κάτω στὴ γῆ, ἀλλὰ δὲν ἀπουσίαζε καθόλου καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἄνω ὁ Χριστός, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, «*Θεὸς ὢν ἀπερίγραπτος*». Κατὰ συνέπεια, βρισκόταν ταυτόχρονα καὶ μὲ τὴν Παναγία Μητέρα του καὶ μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα του· καὶ μὲ τὸν Πιλάτο, κρινόμε-

νος, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους· καὶ στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ· καὶ στὸν ἄδη καὶ στὸν ἀέρα. Θεὸς ἦταν, διακυβερνοῦσε τὰ πάντα.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἦταν παρὼν διαρκῶς καὶ στὸν κόσμον, πῶς λέμε ὅτι κατέβηκε καὶ ἦλθε στὸν κόσμον; Ἀπλούστατα, ἐπειδὴ πρὶν βρισκόταν στὸν κόσμον **ὡς Θεός, ἀοράτως**, χωρὶς νὰ γίνεται ἀντιληπτὸς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους. Τὰ σωματικά τους μάτια δὲν μπορούσαν νὰ δοῦν τὸν ἀόρατο Θεό, τὸν ἄσαρκο Λόγο καὶ Υἱό, «*δί' οὐ τὰ πάντα ἐγένετο*», ἂν καὶ αὐτὸς ἦταν πανταχοῦ παρὼν καὶ ἐνεργοῦσε τὰ πάντα μέσα στὴ σύνολη δημιουργία.

Ἔτσι λοιπὸν ὁ πρῶν ἄσαρκος Λόγος τοῦ Θεοῦ σαρκώνεται. Παίρνει καὶ τὴν ἀνθρώπινη φύση πάνω του καὶ φανερώνεται **ὡς ἀνθρώπος ὁρατὸς** ἀνάμεσά μας. «*Ἐπὶ τῆς γῆς ᾤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη*». Τὸ σῶμα του γίνεται γιὰ μᾶς κάτοπτρο, μέσα ἀπ' τὸ ὁποῖο βλέπουμε τὸν Θεὸ καὶ παιδαγωγούμεστε στὴν εὐσέβεια (ἅγ. Ἀθανάσιος).

Καὶ ἐνῶ πληροῖ τὰ πάντα μὲ τὴ θεϊκὴ του φύση, μὲ τὸ σῶμα του βρῖσκεται σὲ ἓνα μόνο μέρος κάθε φορά. Ὁ μεγάλος Θεὸς πού στερέωσε τοὺς οὐρανοὺς, «*ἐν φάτῃ ἀνακλίνεται* (=Ξαπλώνει) καὶ «*ὁ ἐν Υψίστοις οἰκῶν τάφω σμικρῶ ξενοδοχεῖται*». Δίπλα στὴν ἀπερίγραπτη, ἀθέατη, ἀπαθὴ, ἀχώρητη θεϊκὴ του φύση ἔχει καὶ μιὰ ἀνθρώπινη περιγραπτή, θεατὴ, ὁρατὴ, παθητὴ, περιορισμένη. Μὲ αὐτὴν διέρχεται «*τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κόμας*» τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ ὅλες τὶς φάσεις τῆς ἀνθρώπινης ταλαιπωρίας. Γαλακτοτροφεῖται, αὐξάνεται, πεινάει μετὰ ἀπὸ νηστεία τεσσα-

Ο ΑΔΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

Λέγει τό ἅγιο Εὐαγγέλιο πὼς κάποιος πλούσιος ἄνθρωπος εἶχε ἕναν οἰκονόμο (= οἰκονομικό διαχειριστή), προφανῶς πρόσωπο τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του, στό ὁποῖο εἶχε ἀναθέσει τήν ἐπιστασία καί διαχείριση τῆς περιουσίας του.

Εκεῖνος ὁμως δέν φάνηκε ἀντάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ κυρίου του καί ἄρχισε νά σπαταλᾷ τήν ξένη περιουσία. Ἀπεκαλύφθη στόν κύριό του ἡ κατασπατάληση τῆς περιουσίας του. Καλεῖ τόν οἰκονόμο καί τοῦ ἀνακοινώνει:

«Παύσαι στό ἐξῆς ἀπό τά καθήκοντά σου. Δώσε λογαριασμό γιά τήν διαχείριση πού ἔκανες».

Ο οἰκονόμος δέν φαίνεται νά ἀρνεῖται τίς κατηγορίες. Οὔτε ζητάει συγχώρηση. Ἀλλά τί ἔκανε;

Σκέφτηκε ἀπατεωνίστικα. Συνέλαβε σχέδιο δράσεως, λές καί σ' ὅλη του τήν ζωή τό σχεδίαζε. «Πρέπει δέ νά ὁμολογηθεῖ ὅτι ὅσο καί ἂν εἶναι ἀξιοκατάκριτο τό σχέδιο τοῦτο γιά τίς ἀπάτες καί τίς καταχρήσεις, ἐπί τῶν ὁποίων στηρίζεται, ἀποδεικνύει ὁμως συνετή προνοητικότητα συνδυαζομένη μέ ἀποφασιστικότητα καί ταχύτητα. Σκοπός του εἶναι νά ἐξασφαλισθεῖ ἐκεῖνο τό ὁποῖο θεωροῦσε αὐτός ὑπέρατο ἀγαθόν» (καθ. Παν. Τρεμπέλας).

Πῶς ἐνεργεῖ;

Καλεῖ τούς χρεοφειλέτες καί τούς καλοπιάνει, μειώνοντας τό χρέος τοῦ καθενός. Ὅστε νά τόν δεχθοῦν στά σπίτια τους καί νά τόν βοηθήσουν, μετά τήν ἀπόλυσή του.

Ὁ κύριός του τόν ἐπαινεῖ γι' αὐτό! Μά

ἐπαινεῖ τόν ἀπατεώνα;

Ἀπαντᾷ ὁ παραπάνω καθηγητής:

«Ὁ κύριος τοῦ οἰκονόμου περιορίζει τόν ἔπαινο στήν δεξιότητα καί τό εὐφρές τῆς μεθόδου, τήν ὁποία ὁ οἰκονόμος χρησιμοποίησε. Μέμφεται ὁμως τήν μέθοδο ταύτη ἐξ ἐπόψεως ἠθικῆς ὡς συνάγεται τοῦτο ἐκ τῆς φράσεως: οἰκονόμο τῆς ἀδικίας».

Ὁ ἔπαινος αὐτός τοῦ κυρίου θά μπορούσε νά παραφρασθεῖ ὡς ἐξῆς: «Ἦταν πράγματι ἐξυπνος ἄνθρωπος. Κρίμα πού τήν ἐξυπνάδα αὐτή δέν τήν χρησιμοποίησε γιά τό καλό».

Ἡ δράση τοῦ οἰκονόμου μᾶς δείχνει ὅτι: Οἱ ἄνθρωποι πού εἶναι προσκολλημένοι στό μάταιο αὐτό κόσμο, προκειμένου νά ἐξασφαλίσουν τά ἐπίγεια συμφέροντά τους ἀποδεικνύονται προνοητικώτεροι κατά τήν συμπεριφορά τους καί τίς σχέσεις τους πρός τούς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς τους, περισσότερο ἀπό ὅσο εἶναι φρόνιμοι καί προνοητικοί γιά τήν ἐπιδίωξη καί ἐξασφάλιση τῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν.

Γι' αὐτό, στήν συνέχεια τῆς παραβολῆς ὁ Χριστός παρομοιάζει τόν ἀδικο οἰκονόμο μέ τόν συνετό πιστό λέγοντας: Κάνετε φίλους σας ἀκόμη καί ἀπό τά χρήματα τῆς ἀδικίας, ὥστε, ὅταν ἔλθει τό τέλος σας, νά σᾶς δεχθοῦν στίς αἰώνιες κατοικίες (Λουκ. 16,9). Καί αὐτό ἐπιτυγχάνεται ὅταν τά χρήματα ξοδεύονται γιά καλά, κατά Θεόν, ἔργα.

Ἄς κάνουμε, λοιπόν, ὑπακοή στόν Χριστό καί θά ἔχουμε πλούσιους καρπούς.

Ἀρχιμ. Π.Α.

ρακονθήμερη, κοπιᾷζει «ἐκ τῆς ὁδοιπορίας», καθεύδει «ἐπί τό προσκεφάλαιον» τοῦ πλοίου, ἀγωνιᾷ στή Γεθσημανῆ, τύπτεται, μαστιγώνεται, διψᾷ ἐπί τοῦ Σταυροῦ, πεθαίνει, θάπτεται, κατέρχεται στόν ἄδη.

Ἀλλά ἐν συνεχείᾳ ὁ Χριστός ἀνασταίνει τό ἀνθρώπινο σῶμα του καί ἀνέρχεται κατόπιν ὡς ἄνθρωπος στόν οὐρανό, ἀπό ὅπου δέν

εἶχε λείψει ποτέ ὡς Θεός. Μὲ ὅλα αὐτὰ δοξάζει καί τήν ἀνθρώπινη φύση του μέ τή θεϊκή δόξα πού εἶχε πάντοτε (Ιω. 17,5).

Μεταδίδοντας τώρα ἀπό ἀγάπη καί σέ μᾶς τή Σάρκα του, πού δοξασμένη βρίσκεται αἰώνια στά δεξιά τοῦ Θεοῦ, ἄς ἀξιώσει ὅλους μας «τῆς δεξιᾶς μερίδος τῶν σωζομένων τυχεῖν». Ἀμήν!

Πρωτ. Δ. Μ.

Η ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Διαβάζουμε στο εὐαγγέλιο:
«Λέγει ὁ Φίλιππος στὸν Ἰησοῦ: Κύριε, δεῖξε μας τὸν Πατέρα καὶ αὐτὸ μᾶς ἀρκεῖ.

Τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς: Τόσο καιρὸ εἶμαι μαζί σας καὶ δὲν μέ ἔχεις γνωρίσει, Φίλιππε; Αὐτὸς πού ἔχει δεῖ ἐμένα ἔχει δεῖ τὸν Πατέρα. Καὶ πῶς ἐσύ λές, «δείξε μας τὸν Πατέρα»; Δὲν πιστεύεις, ὅτι Ἐγὼ εἶμαι ἓνα μέ τὸν Πατέρα καὶ ὁ Πατέρας ἓνα μέ Ἐμένα; Τὰ λόγια πού σᾶς λέω Ἐγώ, δὲν τὰ λέω ἀπὸ μόνος μου (ὡς ἄνθρωπος δηλαδή). Αλλὰ ὁ Πατέρας μου, πού εἶναι ἓνα μέ Ἐμένα, αὐτὸς κάνει τὰ ἔργα. Πιστεῦτέ Με: Ἐγὼ εἶμαι ἓνα μέ τὸν Πατέρα καὶ ὁ Πατέρας ἓνα μέ Ἐμένα» (Ἰωάν. 14, 8-9).

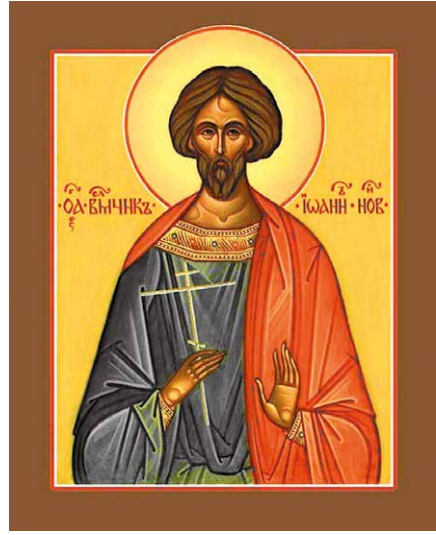
Αὐτὸ ἀκριβῶς διεκήρυξαν οἱ ἅγιοι πατέρες πού συγκρότησαν τὴν Πρώτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο. Ἡ Ἐκκλησία ὅρισε ἔκτοτε νὰ τιμῶνται τὴν Κυριακὴ μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ. Ὅστε νὰ γνωρίζουμε ὅτι αὐτὸς πού γνωρίσαμε ὡς ἄνθρωπο καὶ πού ἀναλήφθηκε στους οὐρανούς, εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁμοούσιος μέ τὸν Πατέρα.

Συνεπῶς, παρακαταθήκη τῆς Ὁρθοδοξίας, πού μᾶς παραδίδει ἡ Ἐκκλησία, γιὰ νὰ τὴν διαφυλάξουμε, εἶναι ὁ Χριστός. Μόνον ὁ Χριστός. Ὅλα στὴν ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μιλοῦν γι' Αὐτόν. Αὐτόν βαστάζει ἡ Παναγία. Αὐτόν κηρύττουν οἱ ἀπόστολοι. Γι' αὐτόν μαρτυροῦν οἱ ἅγιοι. Αὐτόν ὁμολογεῖ καὶ κηρύττει ἡ ἱερωσύνη.

Κρατώντας, λοιπόν, τὴν πίστη στὸν Χριστό ἀγωνιζόμαστε, πάση θυσία, νὰ πᾶμε πρὸς Αὐτόν καὶ νὰ μείνουμε κοντά Του. Ἰδοὺ πῶς τό ἔζησε αὐτὸ ἓνας «ἅγιος τῆς διπλανῆς πόρτας».

Τὸ 1492, ὁ Ἰωάννης, ἓνας πλούσιος ἔμπορος ταξίδευε μέ πλοῖο. Ὁ πλοίαρχος (Χριστιανός, ἀλλὰ ὄχι ὀρθόδοξος) ἔβλεπε τὴν προσευχή, τίς νηστείες καὶ τὴν ἐλεημοσύνη τοῦ Ἰωάννη στους φτωχοὺς συνταξιδιώτες του.

Τὸν φθόνησε γι' αὐτὰ καὶ τοῦ ἀνοιξε συζήτηση γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία τῆς Ανατολῆς. Ὁ Ἰωάννης, γνώστης τῆς ἀγίας Γραφῆς, τοῦ ὑπέδειξε τὰ λάθη του περὶ τὴν πίστη. Ὁ καπετάνιος κυριεύθηκε ἀπὸ παράλογο μῖσος. Καὶ στὸ πρῶτο λιμάνι, πῆγε καὶ τὸν συκοφάντησε στὸν τούρκο διοικητὴ ὅτι τάχα θέλει νὰ γίνεῖ μουσουλμᾶνος. Ἐκεῖνος τότε, ἔστειλε, καὶ τοῦ ἔφεραν τὸν Ἰωάννη. Καὶ τοῦ ζήτησε νὰ κάνει

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Τραπεζούντιος πού μαρτύρησε στὴ Σουτσεάβα τῆς Ρουμανίας.

ἔργο τὴν (τάχα) ἐπιθυμία του. Τότε ὁ Ἰωάννης φώναξε:

- Εἶθε, Χριστέ μου, ποτέ νὰ μὴν σέ ἀρνηθῶ. Ἐγὼ γεννήθηκα Χριστιανός καὶ Χριστιανός θέλω νὰ πεθάνω. Οὔτε τὰ πλοῦτή σας θέλω, οὔτε μουσουλμᾶνος γίνομαι. Αλλὰ πιστεύω στὸν Κύριό μου Ἰησοῦ Χριστό, τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ Δεσπότη.

Ἐξοργισμένος ὁ διοικητὴς τὸν ἀπέιλησε μέ βασανιστήρια καὶ θάνατο. Ὁ Ἰωάννης τοῦ ἀπάντησε:

- Ἐγὼ πιστεύω καὶ προσκυνῶ τὸν ἐν Τριάδι Θεὸ πού διδάχθηκα ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου. Ποτέ δὲν θά ἀρνηθῶ τὴν πίστη μου, ὅσο ἔχω σῶας τὰς φρένας.

Τὸν βασάνισαν ἀνελέητα. Ἐλεγε ὁ μάρτυρας: «Σέ εὐχαριστῶ, Χριστέ μου, πού μέ ἀξίωσες νὰ πλυθῶ μέ τό αἷμα μου καὶ νὰ καθαρισθῶ ἀπὸ ὅλες τίς ἁμαρτίες μου». Τελικὰ τὸν ἀποκεφάλισαν. Τό ἴδιο βράδυ ἐφανίσθηκε στυλὸς φωτὸς πάνω ἀπὸ τό ἅγιο Λεῖψανο. Μαρτύρησε στίς 12 Ἰουνίου 1492. Σήμερα, τό λείψανο τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, πηγὴ θαυμάτων, βρίσκεται στὴ Σουτσεάβα τῆς Ρουμανίας.

Ὅντως, ὁ Χριστός εἶναι τό Φῶς καὶ ἡ Ζωὴ τοῦ κόσμου.

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΟΥ «ΑΤΟΜΟΥ»

Μία από τις μεγαλύτερες επιτυχίες της επιστήμης είναι η διάσπαση των ατόμων της ύλης, που οδηγεί στην απελευθέρωση τεράστιας ποσότητας ενέργειας, της γνωστής ατομικής ή πυρηνικής ενέργειας.

Θά μπορούσαμε να πούμε ότι κάτι ανάλογο συμβαίνει σήμερα στον σύγχρονο άνθρωπο: Έχουμε «διάσπαση» του ατόμου - προσώπου και της ζωής του σε χίλιες-δύο δραστηριότητες, από τις πιο αναγκαίες έως τις πιο άχρηστες ή και άθემτες.

Βλέπουμε, δηλαδή, να κυριαρχούν στον κόσμο ή φλυαρία και ή ρηχότητα. Τά ηλεκτρονικά μέσα επικοινωνίας (internet, facebook, instagram...) όχι μόνο αύξησαν την φλυαρία αλλά έχουν φτωχύνει και την ποιότητα του μυαλού. Οί φλύαροι όλο και πληθαίνουν, ενώ οί σοβαρά σκεπτόμενοι άνθρωποι όλο και σπανίζουν. Αν τό σώμα μας τρεφόταν μέ την ίδια ποιότητα τροφής που ταιΐζουμε τό μυαλό μας, θά κινδυνεύαμε από ανθυγιεινή διατροφή!

Όσο περισσότερο αγχώδης είναι κανείς, τόσο περισσότερο δραστηριοποιείται γίνεται έξωστρεφής: αγαπάει τόν διασκορπισμό· τήν «διάσπαση» του έγω σε πολλά. Συχνά, όλη αυτή ή δραστηριότητα χρησιμοποιείται ως άλλοθι για να μην καταπιάνονται οί άνθρωποι μέ τά σοβαρότερα προβλήματα που απασχολούν τήν ύπαρξή τους: ποιός είμαι; ποιό είναι τό νόημα τής ζωής; ύπάρχει ζωή μετά τόν βιολογικό θάνατο;

Τόν άνθρωπο δέν τόν ενδιαφέρει πιά ή ποιότητα και ή ουσία, αλλά ή ποσότητα και ό τύπος. Πιστεύει πώς έτσι θά αποκτήσει αξία και αναγνώριση. Οί συνήθειες λέξεις που άρέσκονται να έκστομίζει, χαρακτηρίζοντας τόν

εαυτό του, είναι: καλύτερος, ανώτερος, μεγαλύτερος. Γιατί; Προφανώς έπειδή έσωτερικά αισθάνεται ακριβώς τό αντίθετο: χειρότερος, κατώτερος, μικρότερος. Μέ λίγα λόγια κενός, άδειος! Όπότε προσπαθει να καλύψει τήν έσωτερική του κατάσταση μέ τό έξωτερικό ένδυμα του καθωσπρεπισμού.

Παρ' όλα αυτά, δέν ύπάρχει άνθρωπος στον πλανήτη που βαθειά μέσα του να μην αναζητάει τήν γαλήνη και τήν χαρά, γνωρίζοντας πολύ καλά πως ή αληθινή έξωτερική χαρά έχει ως πηγή τής τήν έσωτερική.

Ένα από τά πιο δυναμικά μέσα για να ξεπεράσουμε αυτή τήν «διάσπαση» τής ζωής μας είναι ή **προσευχή**. Βλέπουμε στα Εύαγγέλια τόν ίδιο τόν Κύριο συχνά να προσεύ-

χεται, ως άνθρωπος, όλόκληρη νύχτα: «Συνέβηκε λοιπόν κατά τις ήμέρες αυτές να εξέλθει στό όρος για να προσευχηθεί, και διανυκτέρευε προσευχόμενος στον Θεό» (Λουκ. 6, 12).

Υπόδειγμα και παράδειγμα για μας είναι ό Χριστός. Πόσο αναγκαία είναι ή προσευχή και ή περισυλλογή! Και μάλιστα, για τόν Χριστό (και όλους τούς άγίους) όλη τήν νύκτα! Έμεις, τουλάχιστον, άς ξεκινήσουμε μέ τήν καθημερινή προσευχή (πρωινή και απόδειπνο) μέ συγκεντρωμένο νοῦ και προσοχή! Για να έρθει ή γαλήνη του Χριστού στην ψυχή μας και στην ζωή μας. **Αρχιμ. Α.Μ.**

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαίον Περιοδικόν

Ι. Μητροπόλεως Νικοπόλεως και Πρεβέζης

Έκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως και Πρεβέζης
Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Αρχιμ. Νίκων Κουτσίδης • ΤΗΛ. 2682051161
Κωδικός 270360

ΙΟΥΝΙΟΣ 2021 • Αρ. Φύλλου 455 • Έτος ΜΑ'

Διανέμεται δωρεάν • Εισφορές δεκτές
Έκδοτική Παραγωγή «ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.»
Άθινα

